

Χάουαρντ ΜακΚόρντ (1932)

DOGA

Ήρθες κοντά μου
γνωρίζοντας τὰ πράγματα πὸν χάσαμε
καὶ θύξαι τὸ πρόσωπο
τοῦ ἀνθρώπινου ὄντος
σὺ πρὸς αὐτό σου.

Ἐίμαστε ἡ ἱστορία ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου
καὶ σὺ μαγικό μας ἔργο
γλιστροῦμε πάνω στὸν καιρὸ
πὸν χάθηκε μίς στήν Ἑδέμ.

Δὲν ἔχουμε πιά σπονδαίους γόβους.

NOTE ON BONE

using the old characters,
Shang dynasty and back

Begin with kua, a skeleton, bone without flesh 𠄎
By extension the verb is to disarticulate, be broken.
Let it merge with the sign for mouth
and it is called conformation, wry mouth: 𠄎
Call it ling. The shape represents a bone extracted
from a skeleton, a fraction, a remainder.
It is the symbol for arithmetic and forms pieh,
to divide, to distinguish, composed of 𠄎 and
𠄎, a knife.

Take bones fallen to pieces, cut by a stroke 𠄎
Disjunction, death, misfortune, evil, dust.
It forms ssu, to die 𠄎𠄎
Dissolution of 𠄎, a man.
Ts'an: to reduce 𠄎 into fragments, into dust.
Place with * rice, a fine oat-meal.
Extend to a feast, whiteness, purity. 𠄎*

Μάρκ Στράντ (1934)

Κρατῶ τὰ πράγματα δλόκληρα

Στὸ χωράφι
εἶμαι ἡ ἀπουσία
τοῦ χωραφιοῦ.
Αὐτὸ εἶναι
πὸν συμβαίνει πάντα.
Ὅπου κι ἂν εἶμαι
εἶμαι αὐτὸ πὸν λείπει.

Ὅταν περπατῶ
χωρίζω τὸν ἀέρα
καὶ πάντα
ὁ ἀέρας προχωράει
νὰ γεμίσει τὰ διαστήματα
ἔπου ἦταν τὸ σῶμα μου.

Ὅλοι ἔχουμε λόγους
πὸν κινούμαστε.
Ἐγὼ κινούμαι
γιά νὰ κρατῶ τὰ πράγματα δλόκληρα.

Τρῶω ποιήση

Μελάνι τρέχει ἀπ' τὴς ἄκρες τοῦ στόματός μου.
Δὲν ὑπάρχει εὐτυχία σὺν τῇ δικῇ μου.
Ἐτρωγα ποίηση.

Ἡ βιβλιοθηκᾶριος δὲν πιστεύει αὐτὸ πὸν
δλέπει.

Τὰ μάτια της εἶναι θλιμμένα
καὶ περπατᾷ με τὰ χέρια της σὺν φόρεμά
της.

Τὰ ποιήματα πᾶνε.
Τὸ φῶς εἶναι ἀμυδρό.
Τὰ σκυλιά εἶναι σὺν σκαλοπάτια τοῦ Ἰσραήλ
καὶ ἀνεβαίνουν.

Οἱ δολβὸι τῶν ματιῶν τους στρέφονται,
τὰ ξανθὰ τους πόδια καίγονται σὰ χαμόθρανα
Ἡ γιοχὴ βιβλιοθηκᾶριος ἀρχίζει νὰ χτυπάει
τὰ πόδια καὶ νὰ κλαίει.

Δὲν καταλαβαίνει,
Ὅτιαν πῆγτω σὺν γόνατα καὶ γλείφω τὸ χέρι
της,

Ὀὐδὲν ἀξίζει.

Εἶμαι ἕνας νέος ἄνθρωπος.
Τῆς γουλιζῶ καὶ τῇ γουλιζῶ.
Χοροπηδῶ ἀπ' τῆς χιρᾶ μου σὺν βιβλίο - σκό
ταδο.

Τέντ Μπέριγκαν (1934)

Ζωὴ Τυμπάνου

59

Ἡ ρητορική
εἶναι αὐτὸ πὸν φτεριάνοιμε
ἀπὸ τοῦς καθγάδες μας
με τοῦς ἄλλους
ἀπὸ
τοῦς καθγάδες με τὸν εἰαυτό μας
φτεριάνοιμε ποίηση
Ναί, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια,

60

Στὸ σπίτι μου, κάθε σύννεφο
ἔχει ἀσημένια φῶδρα
εἶναι μόνο εἶναι σύννεφο σὺν σπίτι μου
Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σύννεφο εἶναι ἕνα ἀστεῖο
εἶναι ἕνα ἐσωτερικὸ ἀστεῖο

Ρόμπερετ Μέζεϋ (1935)

Ἄσπρα λουλούδια

Πᾶν με καθὼς ὀδηγῶ μονάχος